

Sílec nélkül Dachstein vidékén

2010 január 21. Flag

Szöveg méret

90

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Gosau 30 kilométer hosszúságú sífutó-pályarendszere több helyen keresztezi a hosszanti völgyfenéken kanyargó patakot és a vele párhuzamos sétautat. A túrázókat térképes információs táblák segítik a különböző pályaszakaszok megválasztásához. Hallstatt Budapesttől 530, Salzburgtól 80 kilométerre fekszik. A városban a csontházon, a katolikus templomon kívül érdemes megtekinteni a történelmi múzeumot, a sóhivatalt, a Rudolf-tornyot (bányakapitányi hivatal), a sóbányát.

Ha elindulunk külföldre síelni, valami beteges vágy hajt minket, hogy használjunk ki minden percet, s csússzunk, amennyit csak lehet.

Ez persze érthető, hiszen elvették a hegyeinket, s ami maradt, sem igazán magas. Ám nem mindig úgy alakulnak a dolgok, ahogy elterveztük, de akkor sem kell kétségbeesni.

Szánhúzó kutyák a Krippenstein csúcsánál · Festett virágok az elhunytak koponyáján

A sors szeszélye folytán, hiába akartuk minden Ausztriában töltött időnket síeléssel tölteni, változtatni kellett az eredeti terven. Pedig fantasztikus terepen csúszhattunk a 3004 méter magas Dachstein nyugati oldalában. Gosauból kiindulva a különböző nehézségi fokú, 140 kilométer hosszú pályarendszeren be lehet járni a környéket. Sőt itt található egész Ausztria leghosszabb folyamatosan karbantartott sífutóterepe is. Egy nap azonban tovább hajtott minket a felfedezés vágya, s átrándultunk Krippensteinbe. A közeli Gmundenben él Isabelle ugyanis állította, hogy ez a környék egyik legjobb pályája, s természetesen ezt nekünk is ki kell próbálni.

Kétkabinos felvonóval jutunk a 609 méter magasan lévő kiindulási ponttól a 2100 méteren lévő Krippenstein-csúcsra. A végállomáson luxusszálloda, olyan, mint egy erődítmény a hegy tetején. Ilyen komor épületet képzelsz az ember Stephen King valamelyik horrorregényének vagy Agatha Christie krimijének helyszínéeként. Lejjebb azonban barátságos hütte, majd megpihenünk itt – határozzuk el. De csalogat a 11 kilométer hosszú pálya, amely megkerüli a hegyet.

Könnyedén csúszunk lefelé a gondozott, könnyű terepen, s már félúton járunk, amikor egy rossz mozdulat következtében elessek, s elkezdnek gurulni lefelé. A baj csak az, hogy nem old ki a kötés, a térdem kifordul, s csak nagy kínok közepette tudok felállni. Szerencsére a közelben van egy hütte, ahol azonnal értesítik Johannt, hogy baj van, vissza kéne vinni valakit a csúcsra, ahol a többiekkel találkozik, s majd onnan megy le felvonóval a kiindulási pontra. Pár perc múlva meg is érkezik Johann, s motoros szánjával repít is sebesen a magasba.

A Lodge hüttében várom be a többieket, s mivel síelni már nem tudok, van időm körbenézni. Elsként a kutyákhoz megyek, mert hallottam, hogy a menedékházat fenntartó Rosifka családnak 11 szánhúzója van. S valóban, ott sorjáznak egymás mellett az apró kutyaházak, s elttük összegömbölyödve fekszenek a huskyk. Nem zavarja őket a hideg, a havat hordó szél, kinn élvezik vastag bundájukban a napsütést. Mondják, hogy éjszakánként messzire elhallatszik tutuló hangjuk.

Most békésen fekszenek, az idegen közeledtére felpillantanak, de nem zavartatják magukat. Bezzeg szaladnak, valósággal repülnek, amikor szán elé fogja őket Monika, a ház úrnje – mondják a hüttében ücsörgő vendégek, akik lelkesen néznek valamilyen síversenyt a tv-ben. Ezt már korábban megfigyeltem, az osztrákok még pihenés közben is sível foglalkoznak: mindegy, mit látnak a televízióban – ugranak, lőnek, szalomoznak –, lényeg hogy sí legyen. Aztán néhány tea, sör vagy snapsz után felcsatolják a lécuiket, és csúsznak tovább.

Közben megérkeznek a többiek is, megebédelünk, gyönyörködünk a tájban. Itt már nincsenek fák, amerre nézünk, hóféhér ormok, felettünk a vakítóan kék ég, elvétve egy-egy épület. Úgy döntünk, hogy a továbbiakban símentes napot tartunk, és elmegyünk Hallstattba.

A város nevét először itthon hallottam, mégpedig Százhalombattán, a Duna-parti település híres halomsírai ugyanis a hallattati kultúra idejéből származnak. A régészek a temetkezési hely feltárása idején nem tudták beazonosítani, hogy melyik nép élt a környéken 2700 esztendővel ezelőtt, csak annyit tudtak, hogy a kora vaskori kultúra legfontosabb lelőhelyét az ausztriai kisvárosban tárták fel 1846-ban.

A hegyek között meghúzódó barokk település azonban ma inkább különleges fekvéséről, bájos épületeiről, furcsa temetkezési szokásáról ismert. Évszázadokon keresztül sőt bányásztak a környéken, s ez tisztes megélhetést, gazdagságot biztosított az itt élőknek. Ennek bizonyítékai a tó partján emelt házak, amelyeket az UNESCO felvett a világörökség-listájára. A város nevezetessége a XV. században épült gótikus stílusú temploma s a mögötte lévő csontkamra, amelyben mintegy hatszáz emberi koponya található.

Szó, mi szó, bizarr látványt nyújtanak a virágmotívumokkal díszített, festett koponyák, amelyekre kalligrafikus betűkkel rápingálták az elhunyt nevét. E különleges szokásnak praktikus okai vannak. A hegy és a tó közötti szűk területen a XVIII–XIX. században nem tudott továbbterjeszkedni a temető, ezért fokozatosan felszámolták a sírokat, s az elhunytak csontjait a kamrában helyezték el.

Ám nem azért jöttünk, hogy az elmúláson töprengjünk. Sétálunk a mesészerű városka szűk utcáiban, s megpihenünk egy hangulatos kávézóban, amelyről egyenesen rálátunk a tóra. Előttünk kacsák úszkálnak fázósan a hideg vízben, körülöttük hegyek nyújtják ormaikat az ég felé, mi pedig a látványtól elandalodva kortyolgatjuk a jó melegben forró kávénkat.

Fiedler Anna Mária, mno.hu

Ajánló
